

України, при цьому кількість безготівкових банківських фінансових потоків збільшилася.

Зміни, що відбулися вплинули та призвели до збільшення рівня конкуренції банківських установ виявилися значним позитивним фактором розвитку банківського сектору в цілому. Кожний банк починає більш активно шукати нові зручні форми взаємодії з клієнтами, використовувати індивідуальний підхід до праці з своєю базою користувачів у вирішенні фінансових питань клієнтів.

Аналізуючи представлені зараз підходи до питання електронних міжбанківських платежів зараз немає єдиної концепції самого поняття платіжної системи, можна визначити її основні складові це: Національний банк України котрий є регулятором банківської системи, суб'єкти господарювання виконуючі розрахункові операції, кредитні установи приймаючі участь у розрахункових відносинах, платіжні документи. Зв'язками платіжної системи визначимо наступні складові: економічні та фінансові відносини з виниклою необхідністю виконання розрахункових операцій, нормативні державні умови виконання розрахункових операцій, готівкові та безготівкові рахунки, ділова середовище визначник необхідних методів розрахунків та зручних форм. При цьому міжбанківські розрахунки реалізуються у випадку коли платник та отримувач є клієнтами різних банків у випадку обслуговування фізичних та юридичних осіб, крім того при розрахунках між банками готівкою та кредитних операціях міжбанківських.

Сучасні питання, що постають перед банківськими установами є керування інвестиціями спрямованими в банківські електронні системи для реалізації нових банківських продуктів на новому рівні якості. Успішна реалізація підвищення ефективності роботи банківських систем неодмінно призведе до позитивних зрушень у напрямках стратегічного розвитку вітчизняних підприємств, роблячи свої банки лідерами галузі фінансових послуг. Дані зміни в подальшому призведуть до покращення загального економічного рівня розвитку держави.

ЗДОБУТКИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

*Романко О.П., д.е.н., доцент
ІФНТУНГ*

Для аналізу національних тенденційних змін ефективності даної діяльності застосовується ряд індексів таких як: Глобальний інноваційний індекс, Глобальний індекс конкурентоспроможності, Індекс інноваційних економік Bloomberg [1], Європейське інноваційне табло, Табло ОЕСР з науки, технології та промисловості та ін. Які дають можливість здійснити оцінку здобутків країни в інноваційно-інвестиційній діяльності, а також порівняти з іншими країнами для власної самоіндифікації та значення в світовій економіці.

Інтенсифікація інноваційної діяльності в країнах Євросоюзу розпочалося

з прийнятої Лісабонської стратегії ЄС (2000р.) [2], яка змусила всіх країн союзу здійснити реформування інноваційних інститутів та удосконалити існуючі процеси стимулювання даної діяльності і координації всіх задіяних суб'єктів. Після такої підготовчої роботи країни ЄС декларували в 2010 році нову європейську стратегію економічного розвитку до 2030 року, де основними завданнями стало підвищення рівня зайнятості населення, розвиток інновацій, поліпшення якості освіти, соціальна інтеграція та вирішення проблем, пов'язаних зі зміною клімату та нестачею енергетичних та інших ресурсів. Відповідно за аналізом даних в 2020 році система EIS (система вимірювання для ЄІТ) згрупувала країни ЄС в такі групи [2]:

1. «Лідери інновацій», які досягнули рівня значно вище середнього- Швеція, Данія, Фінляндія, Люксембург, Нідерланди.
2. «Сильні новатори» - Австрія, Бельгія, Естонія, Ірландія, Франція, Німеччина, Португалія.
3. «Помірні новатори» - Чехія, Латвія, Литва, Іспанія, Мальта, Італія, Кіпру, Словаччини, Словенія, Греції, Угорщини, Хорватії та Польщі.
4. «Скромні новатори» - Болгарія, Румунія.

Крім того функціонал EIS дає можливість порівняти результати інноваційної діяльності країн Європи та інші, зокрема України. Як помічаємо, в Україні дуже скромні здобутки інноваційної сфери так в 2020 році в співвідношенні до валового інноваційного індексу до ЄС-28 це становить 29%, що є менше за третину від середньодержавного індексу. Країнами з аналогічними мінімальними здобутками в даному напрямку є Румунія та Туреччина, а Польща з якою часто порівнюють національну конкурентоспроможність перевершила наші здобутки на 10%.

Слід зазначити, що вітчизняна система показників оцінки соціально-економічної діяльності значно відрізняється від європейської і відповідно не може відображати всі здобуті конкурентні переваги інноваційно-інвестиційної діяльності так її втрати. Не менш важливим є порівняльний аналіз основних груп показників. Важко не підкреслити найкращий результат України групи «Інноваційне середовище», що свідчить про неоцінений потенціал можливостей інноваційної діяльності який при адекватній інвестиційній підтримці та налагодження механізму комерціалізації прямо відобразить отримання конкурентних переваг в інших групах даного індексу. Найслабшою стороною є фінансова підтримка, яка свідчить про відсутність зацікавленості в українському інноваційному потенціалі так і в наявності високого ступеня ризику який не нівелюється державною підтримкою.

Варто відзначити структурні відмінності української економіки, такі як[1]: перевищення у 3,75 рази частки зайнятого населення в с/г; однакові пропорційні частки зайнятості в промисловості та сфері послуг; значне перевищення ВВП/на душу населення в дол. США; негативні темпи росту ВВП України в дол. США.; негативний темп приросту населення, збільшення еміграції та урбанізації.

Національна політика інноваційності в Україні зазнала негативних результатів і потребує переосмислення всіх управлінських рішень не тільки на

виправлення ситуації, але і розробку курсу на розвиток такої ключової сфери для національного господарства, як інноваційна діяльність. Серед негативних здобутків можна зазначити:

1. Значне зменшення фінансової підтримки, що відбулося за рахунок втрати фінансової підтримки з бюджету України та відтоку іноземних інвестицій за останні роки.

2. Зменшення капіталовкладення приватного сектору в розробку науково та науко - дослідницьку роботу, що є виправданою реакцією на втрату державного інтересу до даної сфери.

3. Зменшення показника комунікативності для інноваційної діяльності, що пояснюється відсутності державної підтримки інноваційної інфраструктури.

4. Зниження показника інноваційного впливу на торгівлю товарами та послугами, крім експорту наукоємних послуг. Цьому передувало зникнення ринків новітніх послуг та ф'ючерських угод на інноваційні продукти.

Такої кризи інноваційної діяльності в Україні ще не зазнавала, відсутності державної підтримки наукової сфери призвела до хаотичного існування аматорської інноваційної діяльності здебільшого за умов відсутності державних коштів. А без державних гарантії та прикладу капіталовкладень в дану сферу не відбудеться оживлення активності національних та іноземних інвесторів. Крім того на сьогоднішній день не було розроблено та прийнятого жодного комплексного стратегічного устрою, який би стосувався інноваційно-інвестиційної сфери, який би мав на меті зупинення втрачання конкурентних позицій та набуття нових конкурентних переваг в даному напрямку. Тим паче в національній економіці є тяжіння до розроблення та впровадження інновацій з перспективами до застосування національного інтелектуального капіталу.

Література:

1. Bloomberg innovation Index 2020 URL: <https://www.bloom-berg.com/news/articles/2020-01-17/sweden-gains-south-korea-recognizes-as-world-s-most-innovative-economies> (accessed 20.10.2021).

2. Communications from the Commission Europe 2020. A strategy for smart, sustainable and inclusive growth. Brussels, 3.3.2010. COM(2010) 2020.– 32 p.

СУТНІСТЬ ТА ОСОБЛИВОСТІ ТЕХНОЛОГІЧНОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА

Соломіна Г.В., к.е.н.

Національний авіаційний університет

Базою класичного підприємництва є ефективність виробництва та зниження витрат, що полягає в масовому виробництві, тоді, як технологічне підприємництво передбачає створення нового продукту з подальшою його комерціалізацією. Технологічне підприємництво змінює основний закон економічної теорії «попит народжує пропозицію», так як воно створює продукт